

[Svend Jakobsen.]

parcelhuse. Sidste år, 1972, blev der påbegyndt 46.000. Jeg synes nok, det på denne baggrund er et betydeligt skridt at reducere procenten for de 250.000 boliger, der er bygget eller omsat siden, fra 4 til 3 pct., som finansministeren her foreslår. I forhold til nybyggeriet var det i sig selv betænkeligt at nedsætte procenten fra de 4 til 3½. En yderligere reduktion til 3 pct. ville være at bære ved til den del af inflationsbålet, der udgår fra parcelhussektoren. Selv med de 4 pct., som VKR så sent som i 1970 fandt nødvendige, er der en så stor forskel mellem markedsrente og lejeværdi, at skattefordelen indgår med betydelig vægt i overvejelsen om boligdispositioner, ja, med så stor vægt, at det påvirker prisdannelsen og dermed har en selvstændig inflatorisk virkning.

Det er også på denne baggrund, man skal se flertallets udtalelse i betænkningen om en vurdering og undersøgelse af yderligere foranstaltninger til imødegåelse af rentefradragsrettens inflatoriske virkninger.

Jeg skal ikke her ved anden behandling gå nærmere ind på lovforslagets enkeltheder. Jeg skal dog lige konstatere, at de foreslåede bestemmelser i ministerens oprindelige forslag om 6 pct. i lejeværdi af egen bolig over 500.000 kr. i ejendomsværdi og 8 pct. over 700.000 kr. samt 2 pct. af de første 300.000 kr. i ejendomsværdi for 67-årige og ældre er opretholdt her ved anden behandling.

Jeg skal derefter gå over til at gøre nogle bemærkninger om den sammenhæng, disse lovforslag skal ses i. Det gælder specielt for lovforslagene om moms-godtgørelsen og ligningsloven, at de er led i en større helhed. Det blev understreget ved første behandling af lovforslagene, det er markeret i betænkningen, og jeg er enig heri.

Jeg sagde før, at jeg ville vende tilbage til de bemærkninger, som står i mindretalsbetænkningen om regeringens valg af flertal til at gennemføre boligpolitikken, og jeg vil citere ordret fra betænkningen over forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri:

„Mindretallet beklager, at regeringen har valgt at gennemføre en ensidig boligpolitik alene baseret på et spinkelt flertal, der ifølge sagens natur er ude af stand til at tilrettelægge en boligpolitik, der rækker ud over indeværende valgperiode.“

Nu kan man godt undre sig over, hvorfor det skulle være umuligt for flertallet at tilrettelægge en boligpolitik, der rækker videre end frem til efteråret 1975, men det skal jeg ikke hæfte mig ved. Jeg skal gøre nogle bemærkninger om den anden del af udtalelsen, for det er jo således, at den borgerlige opposition her i salen ved, at regeringen ikke fik noget valg. VKR valgte at lade de partitaktiske fordele, der kunne ligge i at lade S og SF alene gennemføre den nødvendige boligpolitik, gå forud for saglig stillingtagen til de konkrete forslag og de problemer, som vi alle erkender foreligger. Det beklager vi i socialdemokratiet. Vi beklager det stærkt. Den udvikling, der fandt sted fra frokost den 7. juni til engang ud på natten samme dag, var et nederlag for den saglige forhandling om lovforslagene. Det var som en spand vand i hovedet på de politikere, der energisk havde forsøgt at skabe et bredt forlig. Jeg må mene, at det må gælde ikke blot for os, men også for visse politikere i den borgerlige opposition.

Jeg skal ikke opholde mig længe ved det historiske forløb. Men jeg synes nok, der er grund til at resumere, at der, siden boligministeren første gang indbød til Marienborgmøde den 8. maj 1972, er ført drøftelser om den lovgivning, som vi alle har vidst skulle gennemføres. Vi har bedt om beregninger, vi har bedt om analyser, og vi har fået det. Vi har drøftet principper. Vi har holdt flere Marienborgmøder for store, brede forsamlinger. Vi har holdt i stribet af møder mellem de boligpolitiske ordførere for at søge at finde åbninger. Der har været orienterende forhandlinger og orienterende drøftelser mellem boligministeren og de enkelte partier hver for sig, alt sammen med henblik på at søge mulighed for at udarbejde forslag, der kunne nå bred tilslutning. Jeg skal erkende, at midt i dette kom lovforslaget om fjernelsen af byggegodtgørelsen; det har mange hæftet sig ved. Men alle, der beskæftiger sig med den boligpolitiske situation, kender også årsagen hertil, nemlig den kraftige byggeboom, som var sat i gang, fordi alle forventede, at byggemomsen ville blive fjernet.

Vi kommer derefter frem til, at regeringen forelægger sine øvrige lovforslag eksklusive lovforslaget om indeksreguleret finansiering og boligsikringslovforslaget. Drøftelserne